

Hoofdstuk een

Griff

Griff Beckett had de kunst van het converseren vaarwelgezegd toen hij naar de middelbare school ging. Zijn briljante vader liet in die tijd geen gelegenheid voorbijgaan om te zeggen hoe dom hij klonk, telkens als hij zijn mond opendeed. Maar eerlijk gezegd had hij toch nooit begrepen waarom iedereen zo graag zijn stem liet horen. Je kon zoveel meer problemen verhelpen als je gewoon je klep hield en je focuste op de oplossingen.

En dat was de reden waarom hij zich momenteel inliet met zijn favoriete bezigheid: vijftien problemen tegelijk aanpakken.

Hij zat schrijlings op de smalle houten bank in de kleedkamer van Vera's Gym, met twee telefoons en een iPad vóór zich, terwijl zijn sportschoolmaatjes luidkeels gesprekken voerden en elkaar in de kleedkamer of onder de douche in de zeik namen. Griff Beckett was een man die zonder moeite negenennegentig problemen aankon en die allemaal op wist te lossen, behalve eentje.

Het was niet het dilemma met de stoelverdeling bij de eerstvolgende familieaandeelhoudersvergadering van Beckett Cosmetics, waarover zijn neven Nash en Dixon discussieerden in de groepsapp. Dat was een makkie: gewoon via Zoom, dan zat iedereen vooraan.

Het ging niet om de hobbels die ze tegenkwamen bij de beschermende verpakking voor de nieuwe serums, die ze volgend jaar zouden uitbrengen, waarover hij net een mailtje had gekregen van zijn assistente bij de afdeling R&D van Beckett Cosmetics. Als ze de serums op droogijs bewaarden, voldeden ze aan de eisen voor de temperatuur en had marketing die blikvanger waar ze altijd op uit waren.

Vragen zoals de beste strategie om die zeldzame vintage Lego te bemachtigen via eBay (op het laatste moment een goed bod doen was altijd de beste optie), hoeveel meer hop er precies in zijn volgende zelfgebrouwen biertje moest (een stevige drieëntwintig procent), of hot yoga een goede aanvulling zou zijn op zijn work-outs (ja, ook al zou hem dat geheid zweetballen opleveren) waren niet meer dan een piepje op zijn mentale radar.

‘Kijk uit!’ schreeuwde iemand.

Zonder zijn hoofd op te heffen, stak hij zijn hand op en plukte het halfvolle flesje water uit de lucht.

‘Sorry,’ zei een van de nieuwelingen. ‘Ik wilde het in de recyclebak gooien.’

Griff gaf geen antwoord en mikte het flesje de goede kant op. Met een plof belandde het in de blauwe bak.

De telefoon die het dichtste bij lag, pingde met een nieuw bericht.

DIXON: Jouw beurt, Griff. Laat Nash niet winnen.

Hm. Dát was het probleem waar hij niet goed raad mee wist.

De weddenschap was wie er het laatste zou standhouden. Hoe moest hij in godsnaam zes dates met een onbekende doorkomen? Hij kostte hem al moeite om een

gesprek te voeren met mensen die hij wel kende. Praten over koetjes en kalfjes, dat hele gelul afwerken van *elkaar leren kennen*?

Alsjeblieft niet.

Weer gezoem.

NASH: Laat hem zich maar niets in zijn hoofd halen. Hij maakt geen enkele kans. Trouwens, mijn moeder heeft net de kaarten gelezen voor G. Ze zei alleen maar dat de liefde je kiest en dat hij gekozen is.

Super. Nu ging tante Celeste al de tarot leggen voor deze kloteweddenschap? Lekker dan.

Die hele weddenschap was belachelijk. Het stomste waar hij ooit mee ingestemd had. En waarom had hij dat gedaan? Omdat het overlijden van oma Betty vorig jaar hem een flinke stomp in zijn maag had bezorgd, gevolgd door een roestig mes in zijn keel.

De zomers die hij samen met zijn neven bij oma in Gable House had doorgebracht, waren zijn redding geweest in zijn jeugd.

Niemand kon tippen aan oma Betty en toen ze overleed, had ze één laatste cadeau achtergelaten voor de oudste Beckett-neven, die als kind elke zomer bij haar gelogeed hadden. Het enige addertje onder het gras was dat ze er niet bij gezegd had of het voor Dixon, Griff of Nash was. Nash was degene die bedacht had dat ze erom zouden wedden. Alle drie moesten ze op zes Bramble-dates gaan en degene die aan het einde van het jaar nog single was, kreeg het cadeau. In een vlaag van waanzin, aan de vooravond van de eerste kerst zonder oma en met veel te veel whiskey achter zijn kiezen, had hij daarmee ingestemd.

De doos was fraai verpakt, in papier met dikke kerstmannetjes en erbovenop een enorme zilveren strik. Wat erin zat, deed er helemaal niet toe. Dat was niet de reden dat ze alle drie vastbesloten waren om te winnen. Het was omdat het een cadeau was van oma Betty. Dit zou een van de laatste tastbare herinneringen aan haar zijn. Daarom wilde hij per se winnen. Gelukkig bezat hij een voordeel dat zijn beide neven niet hadden.

Koude, harde logica. Liefde gaf alleen problemen, maar loste die nooit op.

GRIFF: Jullie zijn klootzakken, allebei.

DIXON: Zou ik dat moeten ontkennen?

Op zijn iPad pingde een alert. Nog dertig seconden in de veiling te gaan. Hij ververste zijn bod, wachtte en glimlachte toen de melding verscheen, dat hij de gelukkige eigenaar was van de Lego Taj Mahal, eerste editie. Hij bestond uit bijna zesduizend blokjes, zat nog in de gesealde verpakking en was de perfecte aanvulling op zijn verzameling. Fuck, hij stond te popelen om het ding te gaan bouwen.

Weer pingde er een berichtje.

NASH: Je hebt uit jezelf ingestemd met de weddenschap, Griff. Het gaat nu tussen ons, want Dixon is opgegaan in het vuur van luuuuue.

Dat laatste woord rekte die eikel uit als een personage uit een B-film, wat eigenlijk wel toepasselijk was, gezien het belachelijke van de weddenschap die ze waren aangegaan. Toen Nash het voorstelde, waren er allerlei scenario's door zijn hoofd gegaan, maar in nog geen procent daarvan

werd Dixon verliefd op de eerste vrouw die reageerde op zijn Bramble-profiel. En toch was het gebeurd. Dixon stelde zich op alsof hij gewonnen had door te verliezen en Nash deed zelfvoldaan, alsof het vaststond dat hij zou winnen.

Nou, dat kon hij wel op zijn buik schrijven.

GRIFF: Je maakt geen schijn van kans.

Hij pakte zijn werktelefoon, maakte de mail over de verpakking af en stuurde hem naar zijn assistente. Zij zou het vast en zeker oppakken (yep, en er nog wat aan verbeteren) en er iets van maken waar de marketingmensen over zouden gaan juichen.

Zijn andere telefoon trilde met het antwoord van zijn neef.

NASH: Dat zeg je alleen maar omdat je je datingprofiel nog niet gezien hebt.

Dixon had een stunt uitgehaald door een nepprofiel op te stellen, dat iedereen zou afschrikken, zodat hij meer kans maakte om voor eeuwig single te blijven. Daarom had Nash de regels nu aangescherpt. Niet dat Dixon succes had gehad met zijn poging om ze een loer te draaien. Hij had momenteel een relatie met Fiona Hartigan en telde de dagen af tot ze naar het altaar zouden lopen.

DIXON: Het is vast een fucking kunstwerk.

NASH: Morgan heeft me geholpen.

Griff knarste nog een paar millimeter van zijn kiezen af. Wat nu, verdomme? Zat zijn zus nu ook al in het complot?

Het zou ook eens niet zo zijn. Meteen toen ze van de weddenschap hoorde, had ze zich waarschijnlijk handenwrijvend verkneukeld, zoals alleen een jonger broertje of zusje zou doen.

GRIFF: Stuur maar door.

Eén tel later verscheen het profiel op zijn scherm.

Hij las het.

Toen las hij het nog een keer.

Over zijn hele lichaam kromp hij in elkaar, tot en met zijn ballen, die zich bijna terugtrokken in zijn buikholte. Wat een eikels, die neven van hem. En Morgan zou hij voorlopig de rekening laten betalen van hun wekelijkse lunch.

Afgelopen met koppig en zwijgzaam

Wil je urenlang praten over van alles en nog wat? Kijk je uit naar een vent die echt diep in gevoelens en emoties wil duiken? Ben je klaar om lekker te gaan chillen, niets doen, alleen urenlang genieten van het heden? Tot inkeer gekomen koppige macho zoekt extraverte dame voor gesprekken en liefde.

En hij dacht dat dit hele weddenschapsgedoe niet erger kon. Emoties? Gevoelens? Praten? Nietsdoen? LIEFDE?!? Dit was puur stof voor nachtmerries. Probeerden ze de weddenschap te saboteren door zo'n profiel voor hem op te stellen? No way dat dit zou werken. Zo iemand was hij niet. Zo iemand zou hij *nooit* worden.

NASH: Ik wilde eigenlijk voor iets anders gaan, maar Morgan overtuigde me ervan dat dit jouw ondergang zou worden. Jij gaat vallen voor het yin bij jouw yang, bereid je maar voor.

GRIFF: Gaat niet gebeuren.

DIXON: Volgens Morgan heb jij zo'n soort vrouw nodig in je leven.

Nou nee. Zo kreeg je hem wel gek.

Zijn leven beviel hem prima. Hij had zijn werk. Hij had zijn talloze hobby's. Hij had zijn familie. Hij had geen behoefte aan iets of iemand anders. Nog meer variabelen erbij, dan zou alles alleen maar gecompliceerder worden. Griff was een simpele man; niet simpel in zijn hoofd, zoals zijn vader hem altijd had voorgehouden, maar tevreden. Dat was genoeg. Hij had niets – of niemand – anders nodig.

GRIFF: Mijn kleine zusje weet niet waar ze het over heeft.

NASH: Wauw. Meer dan vier woorden achter elkaar? Je wordt een echte kletskaus.

GRIFF: Eikels.

DIXON: Toch maar weer minimale antwoorden, hè?

Hij zou Dixon vermoorden, want het was zijn schuld dat Nash zijn profiel mocht opstellen én al zijn dates mocht plannen.

NASH: Of je het leuk vindt of niet, dit is je datingprofiel. Je moet het erop zetten.

GRIFF: Ik zit in de sportschool.

DIXON: Dus?

Op de klok boven de deur van de kleedkamer keek hij hoe laat het was. Die liep altijd achter, maar het was de enige

klok die zijn hoekman Eggsy hanteerde – en volgens die klok moest Griff over vijfenzeventig seconden in de ring staan.

GRIFF: Beetje lastig om te typen als je aan het boksen bent.

NASH: Je bent nu toch ook aan het typen?

GRIFF: Veiling op eBay. Net gewonnen.

Hij stond op van de bank en opende de locker, die hij al tien jaar had bij Vera's Gym. Er zat geen slot op en op de deur prijkten geen persoonlijke foto's – er was alleen een stuk beige schildertape op geplakt met zijn naam, geschreven met een zwarte marker. Zijn telefoon zoemde weer.

NASH: Zet dat profiel op Bramble.

GRIFF: Moet nu gaan.

Hij legde de twee telefoons en de iPad in zijn locker en pakte zijn bokshandschoenen. Uitstel was geen oplossing, maar op dit moment kon hij niet anders.

Hij zou wel iets bedenken om de weddenschap te winnen, zonder zes dates lang over zijn gevoelens te praten. Hij wist overal een antwoord op te vinden. En dat zou altijd zo blijven.

Hoofdstuk twee

Kinsey

Kinsey Daltons maag draaide zich om.

Niet letterlijk, maar het was beslist wel aan het rommelen in haar buik.

‘Hier kun je echt niet gaan wonen,’ zei haar voormalige-internet-en-nu-ook-real-life-vriendin Morgan voor de tiende keer. Geen toeval dat dit precies overeenkwam met het aantal appartementjes met een exorbitante huur, dat ze tot nu toe bezichtigd hadden. ‘De wc staat in de keuken!’

Kinseys hele lichaam verkrampte van walging, terwijl ze wanhopige pogingen deed om de poeslieve glimlach op haar gezicht in stand te houden.

Ze gluurde naar de huisbaas, die in de deuropening stond om te kijken of hij gehoord had wat Morgan zei. Natuurlijk was het waar, maar ze had het beter niet kunnen zeggen. Gelukkig voor hen had hij zijn volle aandacht bij het schermpje van zijn telefoon, waar een voetbalwedstrijd bezig was. Als hij al iets gehoord had, leek het hem niet te kunnen schelen – in tegenstelling tot de prestaties van Manchester United.

Maar in feite maakte het niet uit dat hij niets gemerkt had. Haar gedegen opvoeding was in het geweer gekomen. Opoe had haar manieren bijgebracht met een veeleisendheid die je alleen bij een vrouw van zeventig vond, een vrouw die nog steeds zelf het gras maaide, fruit en

groenten op de ouderwetse manier weckte en de drie kinderen van haar losgeslagen dochter in huis had genomen, toen die – weer eens – was afgevoerd door de sterke arm der wet. Woonruimte afkraken waar de huisbaas bij stond, zou beslist thuishoren aan de niet-doen-kant van het grootboek.

‘Maar kijk eens naar het raam. Op het zuiden, dus lekker veel licht,’ zei ze, met een blik op het eerst mogelijk positieve dat ze kon ontdekken in het zeer twijfelachtige appartementje. Vanaf de wc der schande was het maar een paar stappen naar het raam, dat uitkeek op een stukje braakliggend terrein, overwoekerd met onkruid en bezaaid met afval. Eromheen liep een gaashek met een bordje Verboden Toegang. ‘Net een parkje.’

‘Ja hoor, misschien als het licht precies goed is en je hebt net een klap op je kop gekregen met een baksteen,’ zei de andere vrouw.

Ze trok haar wenkbrauwen op en keek Morgan aan met een blik van *hé, hou je mond*, waarbij ze met haar hoofd naar de huisbaas knikte.

Morgan wees alleen maar naar de wc, die letterlijk naast de koelkast stond, zonder iets van een muurtje ertussen. Aan de andere kant van de wc bevond zich de glazen douchewand. Ja, inderdaad. Eén hele muur van het appartementje bestond uit keukenkastjes, de gootsteen, de smalste koelkast ter wereld, de wc en de douche – die allemaal uitkeken op de woonkamer/slaapkamer en het raam met uitzicht op het stukje grond dat écht geen park was.

‘Oké, het is niet ideaal,’ zuchtte Kinsey mismoedig. In gedachten zag ze in de ruimte vóór de wc en de douche al een kamerhoog gordijn hangen, dat enige privacy bood en de stroom vrijelijk rondvliegende bacteriën kon indammen.